

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 67.521 van 15 juli 1997

A. 63.033/III-21.044

In zake : **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Minister van Pensioenen,

tegen :

BARTHELEMY Robert,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Raymond SOREL, advocaat,
Tervurenlaan 268A
1150 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, IIIe KAMER,

Gezien het op 28 maart 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Pensioenen, de nietigverklaring vordert van de beslissing van 14 december 1994 van de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen met betrekking tot Robert BARTHELEMY, waarvan op 2 februari 1995 kennis is gegeven;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer FORTPIED, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 17 november 1995, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 april 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 13 juni 1997;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van de heer AVART, auditeur-generaal, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. SOREL, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer PAUL, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij de feiten als volgt uiteenzet, zonder dat zij door de verwerende partij worden betwist :

" Na verscheidene procedures krijgt de heer Robert BARTHELEMY, oud-strijder van de oorlog 40-45, een vergoedingspensioen, dat sedert 1 december 1983 berekend wordt op basis van 70% blijvende invaliditeit. Dat pensioen wordt toegekend voor de volgende aandoeningen :
- nasleep van difterie;
- nasleep van longontsteking;
- beiderzijdse doofheid.

Op 24 juni 1992 dient betrokkene voor drie aandoeningen een verzoek tot herziening wegens verergering in :

- 1) nasleep van difterie;
- 2) angst- en depressiesyndroom;
- 3) polyartrose.

Bij zijn verzoek voegt hij een medisch verslag dat opgesteld is door dokter Marc BASTINGS en dateert van 10 juni 1992.

De G.G.D. beoordeelt in zijn protocol van geneeskundig onderzoek van 16 februari 1993 elk van de drie aandoeningen afzonderlijk, waarbij hij ervan uitgaat dat een rationele raming in het onderhavige geval niet gewettigd is.

Op te merken valt dat in dit protocol gesteld wordt :

- dat de angst- en depressieverschijnselen het gevolg zijn van de levensomstandigheden tijdens de oorlogsperiode;
- dat de polyartrose ongetwijfeld van degeneratieve oorsprong is.

Deze beoordeling wordt trouwens gedeeld door de adviserend geneesheer van de invalide.

De G.G.D. wordt op 28 april 1993, bij wege van een bijkomende opdracht, verzocht zijn protocol te herzien met het oog op een eventuele rationele raming.

Na het dossier van betrokkene opnieuw volledig te hebben doorgenomen, oordeelt de G.G.D. op 20 juli 1993 dat "de verschillende letsels en de totale weerslag ervan op de lichamelijke integriteit niet zo groot zijn dat zij een rationele raming van 100% rechtvaardigen" en handhaaft dus de conclusies zoals die geformuleerd zijn in zijn protocol van 16 februari 1993.

Bij een nota van 14 december 1993 vraagt de C.V.P. de G.G.D. opnieuw om de drie aandoeningen in kwestie samen te nemen, maar voegt er ook de longaandoening aan toe, die buiten de lopende procedure valt.

De G.G.D. raamt in zijn protocol van 25 januari 1994 de aandoeningen in kwestie op 100% bij rationele raming.

Bij beslissing van 18 april 1994 erkent de C.V.P. dat de drie letsels waarvan een herziening is gevraagd onder de toepassing van de S.W.V.P. vallen en kent zij Robert BARTHELEMY met ingang van 1 juni 1992, een definitief pensioen toe, berekend op basis van 125%

invaliditeit. In haar bijzonder verslag wettigt zij deze beslissing als volgt :

" Aangezien erkend is dat de aandoeningen die aangevoerd worden in het kader van art. 37 van de S.W.V.P., onder meer de difterie en de nasleep ervan, nl. stoornissen van het zenuwstelsel en artrose, te wijten zijn aan de vervulling van de dienst. Wat dat betreft dient verwezen te worden naar de beslissing van de G.G.D. van 8 maart 1971.

De commissie voor vergoedingspensioenen erkent bijgevolg op basis van de conclusies van de G.G.D. dat het angst- en depressiesyndroom net zoals de difterie aan de vervulling van de dienst te wijten is. De polyartrose houdt gedeeltelijk verband met de stoornissen die het gevolg zijn van de difterie en vormt ook een verergering daarvan.

Bovendien is er grond om de herziene aandoeningen en de inflammatoire longaandoeningen (10%) samen te nemen in één en dezelfde rationele raming van 100%, waarbij nog doofheid komt (25%), zodat met ingang van 1 juni 1992 een totaal van 125% wordt verkregen."

Op 4 juli 1994 gaat de minister die bevoegd is voor vergoedingspensioenen tegen deze beslissing van 18 april 1994 in beroep om de volgende redenen :

" In haar beslissing van 8 maart 1971 heeft de commissie de gevolgen van difterie, de aantasting van het centrale zenuwstelsel en de parese van het linkerbeen, als eenzelfde aandoening samengenomen, waarvan de invaliditeitsgraad op 30% is geraamd. De commissie voor vergoedingspensioenen heeft op 18 april 1994, naar aanleiding van een verzoek tot herziening wegens verergering dat door verzoeker was ingediend, de invaliditeit opgesplitst in drie onderscheiden aandoeningen die los van elkaar evolueren.

Het angst- en depressiesyndroom en de polyartrose hadden dan ook behandeld moeten worden op basis van art. 19 van de S.W.V.P., en niet in het kader van art. 37".

Zonder het dossier voor te leggen aan de beroepskamer van de G.G.D. heeft de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen bij beslissing van 14 december 1994 verklaard dat het beroep van de Minister ontvankelijk was, maar niet gegrond, en aldus de beslissing van de C.V.P. van 18 april 1994 bevestigd. Deze beslissing is als volgt gewettigd :

" (...) Aangezien een pensioendossier krachtens artikel 37 van de S.W.V.P. herzien kan worden ofwel wegens een normale verergering van de aandoeningen

ofwel wegens verwickelingen die met die aandoeningen te maken hebben;

Aangezien bij de beslissing waartegen beroep is aangetekend, artikel 37 van de S.W.V.P. correct is toegepast, vermits de G.G.D. nieuwe gevolgen van de difterie heeft vastgesteld, die de betrokkene recht geven op een pensioen, zodat aangenomen kan worden dat er verwickelingen zijn geweest van de difterie, die rechtstreeks verband houden met de genoemde aandoening in de zin van het genoemde artikel 37.

Aangezien de C.B.V.P. bijgevolg beslist heeft dat het beroep ontvankelijk, maar niet gegrond is;"

Dat is de beslissing die bestreden wordt bij dit beroep tot nietigverklaring";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het beroep onontvankelijk is omdat "of het nu gaat om een verzoek tot herziening wegens verergering of een aanvraag tot uitkering van een aanvullend pensioen, dat op precies hetzelfde neerkomt";

Overwegende dat een verzoek waarbij gesteund wordt op de verergering van een reeds erkende aandoening en een verzoek tot erkenning van een nieuwe aandoening, op verschillende wetsbepalingen gebaseerd zijn en volgens verschillende regels worden onderzocht; dat verzoeker bijgevolg belang heeft bij zijn beroep;

Overwegende dat verzoeker ten principale een middel ontleent aan artikel 37, § 1, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen, dat hij als volgt uiteenzet :

" Krachtens artikel 37, § 1, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen kan eenieder voor wie door de bevoegde commissie is bevonden dat zijn lichamelijke schade onder de toepassing van de genoemde wetten vallen, een herziening van zijn dossier vragen, hetzij wegens verergering van de erkende aandoeningen, hetzij wegens verwickelingen die hiermee rechtstreeks verband houden. Een nieuwe aandoening die niet rechtstreeks verband houdt met een aandoening die eerder in aanmerking is genomen, kan bijgevolg niet in het kader van dit artikel worden behandeld.

In het onderhavige geval heeft de G.G.D. zowel in zijn protocol van geneeskundig onderzoek van 16 februari 1993 als in dat van 20 juli 1993 gesteld dat de angst- en depressieverschijnselen en de polyartrose het gevolg zijn van de levensomstandigheden - over het geheel genomen - die betrokkene tijdens de Tweede Wereldoorlog in Afrika en in het Midden-Oosten heeft gekend. In een attest van de adviserend geneesheer van de invalide staat trouwens ongeveer hetzelfde. De difterie vervolgens heeft een duidelijke oorzaak, zij is namelijk in augustus 1943 opgedaan in Egypte.

Het staat dus, gezien de gegevens uit het dossier, duidelijk vast dat de eerste twee genoemde letsels een andere oorsprong hebben dan de difterie die eerder is erkend, en bijgevolg in geen geval aanzien kunnen worden als verwikkelingen die rechtstreeks verband houden met deze difterie. Zij konden dan ook niet in het kader van artikel 37 worden behandeld, maar moesten afzonderlijk als onderscheiden aandoeningen worden onderzocht, in het kader van artikel 19 van de S.W.V.P.

Door dit niet te doen heeft de C.B.V.P. het voorschrift van artikel 37, § 1, van de S.W.V.P. dus geschonden";

Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar het basisprotocol van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst van 15 oktober 1970, luidens hetwelk alle aandoeningen met elkaar in verband zouden staan, om op grond daarvan te stellen dat de bestreden beslissing terecht is genomen;

Overwegende dat de commissie voor vergoedingspensioenen in haar beslissing van 8 maart 1971 erkend had dat de verwerende partij leed aan :

- de nasleep van difterie met mogelijke aantasting van het centrale zenuwstelsel, wat pijn als gevolg van neuritis, hoofdpijn en parese van het linkerbeen (30% invaliditeit) veroorzaakt;
- doofheid aan beide oren, vooral aan het linkeroor (30% invaliditeit);

Overwegende dat, als gevolg van de verschillende verzoeken tot herziening, het invaliditeitspercentage voor de nasleep van difterie op 40% is gebracht en een andere aandoening - nasleep van inflammatoire longaandoeningen zonder cor pulmonale (10% invaliditeit) - in aanmerking is genomen;

Overwegende dat het verzoek tot herziening wegens verergering, dat op 24 juni 1992 door de verwerende partij is ingediend, en dat aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing, drie aandoeningen betreft :

- de nasleep van difterie;
- een angst- en depressiesyndroom;
- polyartrose;

Overwegende dat in het verslag van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst van 16 februari 1993 met betrekking tot de polyartrose het volgende te lezen staat :

" Deze is ongetwijfeld van degeneratieve oorsprong en heeft te maken met de leeftijd van de betrokkene en tevens met een aangeboren lumbale afwijking en een kanteling van het bekken. We achten het echter, gezien de omstandigheden, aannemelijk dat de microtrauma's opgedaan tijdens de lange periode dat hij als militair dienst heeft gedaan, tijdens de oorlog en tijdens de gebeurtenissen in Afrika, en de zware infectie die hij heeft opgelopen, de evolutie ervan verergerd en versneld kunnen hebben. Te meer daar de klachten wegens lumbago al dateren van heel wat jaren geleden. Bovendien kan het zijn dat de klachten over neuritis die het gevolg waren van de difterie en gedurende een bepaalde tijd vrij ernstig waren, evenwichtsstoornissen in de hand hebben gewerkt en daardoor de polyartrose verergerd hebben.
Wij zijn van oordeel dat de polyartrose voor 50% aan de aangevoerde omstandigheden kan worden toegeschreven. Het lijkt ons echter moeilijk om deze polyartrose die eigenlijk aan de oorlogsactiviteiten te wijten is en de nasleep van difterie, die te wijten is aan het verblijf in een welbepaald gebied, in één enkele aandoening onder te brengen.
Het gaat om twee aandoeningen die een verschillende oorzaak hebben en op een verschillende wijze evolueren";

Overwegende dat in datzelfde verslag geoordeeld wordt dat het angst- en depressiesyndroom "het gevolg is van de levensomstandigheden tijdens de oorlog en de activiteiten in Afrika en in het Midden-Oosten";

Overwegende dat de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst op 20 juli 1993 bij zijn standpunt blijft, behalve wat de polyartrose betreft, in verband waarmee hij het volgende besluit :

" Wij zijn van oordeel dat de polyartrose voor 50 % aan de aangevoerde feiten zijn toe te schrijven. Wij menen dat de verschillende letsels en de totale weerslag ervan op de lichamelijke integriteit niet zo groot zijn dat zij een rationele raming van 100% invaliditeit rechtvaardigen";

Overwegende dat de volgende percentages zijn vastgesteld :

- 1) nasleep van difterie : 40%
- 2) angst- en depressiesyndroom : 30%
- 3) polyartrose : 30%;

Overwegende dat de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst op 25 januari 1994, op verzoek van de commissie van eerste aanleg voor vergoedingspensioenen de genoemde percentages pro memorie aanvult met de inflammatoire longaandoening (10%), waarbij het geheel bij rationele raming wordt opgetrokken tot 100%.

Overwegende dat de beslissing van 18 april 1994 van de commissie voor vergoedingspensioenen de genoemde percentages erkent en, gelet op de reeds erkende invaliditeitsgraad van 25% wegens doofheid, een definitief pensioen toekent, dat berekend is op een invaliditeitsgraad van 125%; dat deze beslissing als volgt gemotiveerd is :

" Aangezien erkend is dat de aandoeningen die aangevoerd worden in het kader van art. 37 van de S.W.V.P.

(verergering), onder meer de difterie en de nasleep ervan, nl. stoornissen van het zenuwstelsel, artrose (parese), te wijten zijn aan de vervulling van de dienst. Wat dat betreft dient verwezen te worden naar de beslissing van de C.V.P. van 8 maart 1971.

De commissie voor vergoedingspensioenen erkent bijgevolg op basis van de conclusies van de G.G.D. dat het angst- en depressiesyndroom zoals de difterie aan de vervulling van de dienst te wijten is. De polyartrose houdt gedeeltelijk verband met de nasleep van difterie en vormt ook een verergering daarvan.

Bovendien is er grond om de herziene aandoeningen en de inflammatoire longaandoeningen (10%) samen te nemen in één en dezelfde rationele raming van 100%, waarbij nog doofheid komt (25%), zodat met ingang van 1 juni 1992 een totaal van 125% wordt verkregen."

Overwegende dat de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen met haar beslissing van 14 december 1994 de uitspraak die in eerste aanleg was gewezen bevestigd heeft;

Overwegende dat luidens artikel 37 van de gecoördineerde wetten "eenieder voor wie door de bevoegde commissies is bevonden dat zijn lichamelijke schade onder toepassing van deze wet valt, (...), te allen tijde een nieuw onderzoek van zijn geval (kan) aanvragen, hetzij om reden van de normale verergering van zijn verminking, impotentie of ziekte, hetzij wegens verwickelingen die in rechtstreeks verband staan met deze verminking, ipmpotentie of ziekte";

Overwegende dat uit het protocol van geneeskundig onderzoek van 16 februari 1993 blijkt dat het angst- en depressiesyndroom het gevolg is van de levensomstandigheden tijdens de oorlogsperiode en de activiteiten in Afrika en in het Midden-Oosten, waarbij er bovendien op gewezen wordt dat, wat de nasleep van difterie en de daaruit voortvloeiende neuritis betreft, de toestand stabiel is gebleven, wat in dat verband door de adviserend geneesheer wordt bevestigd; dat het angst-

en depressiesyndroom, dat trouwens niet als restverschijnsel van de difterie is aangevoerd in de beslissing van 8 maart 1971 van de commissie voor vergoedingspensioenen, terwijl de verwerende partij reeds toentertijd gewag had gemaakt van angstgevoelens, bijgevolg niet als een verergering of een verwikkeling in de zin van het genoemde artikel 37 in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat de polyartrose, luidens hetzelfde protocol van onderzoek, van degeneratieve oorsprong is en verband houdt met de leeftijd van betrokkene en tevens met een aangeboren lumbale afwijking en een kanteling van het bekken; dat de klachten over neuritis die het gevolg zijn van de difterie er alleen onrechtstreeks voor gezorgd kunnen hebben dat de artrose is verergerd, wat inhoudt dat deze artrose geen verwikkeling is die rechtstreeks verband houdt met de eerder erkende verminking, impotentie of ziekte zoals vereist is in artikel 37 van de genoemde gecoördineerde wetten;

Overwegende dat het middel gegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij niets te maken heeft met de fout die de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen heeft gemaakt; dat de kosten ten laste van de Staat dienen te komen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 14 december 1994 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen met betrekking tot

Robert BARTHELEMY, waarvan op 2 februari 1995 kennis is gegeven.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de registers van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt naar de anders samengestelde commissie van beroep voor vergoedingspensioenen verwezen.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de Staat.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 15 juli 1900 zevenennegentig door :

de Hr. GEUS, kamervoorzitter,
de Hr. HANOTIAU, kamervoorzitter,
de Hr. HANSE, staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.